Zülfikâr

Sâre Nur

Bir ter ki kokusu yorgun
Adımları sayıyla, göğü mağdur;
Devasa çarkın dişinde ganimet,
Aldıkça eksilen hesapsız kısmet.
Biri dese ki cennet burada;
İnansak, hiç gitmesek uzaklara,
Aramasak, sormasak, bilsek bir,
Melekler sustursa yangınımızı.
Akıllılarımız tutunarak yarınlara
Aşırsa çocukları kâbuslardan.
Olmuşu olduranı yakalayıp perçeminden
Okutsa sureyi, üflese vicdana.
Çağ ki taşa taş dedikçe, sabitliyor gözü,
Taşın en haline maruf ilham
Kış baharında gidiyor canlar,
Ölenler zihnimizde bâki.
Ter ter yükseliyor karanlıkta hiçlik.
Farkındayız coğrafyamız sisli,
Yeryüzünde kocamış bizlik,
Yetmiyor çatıda son söze;
Galibasız çürüyoruz etimiz leş!
İstese ki güneş alnımızda çiçek,
Birilerine yaslanmadan doğuyorsa umut,
Kendimizle korunaklı aldığımız nefes,
Yasalı yassı bir amipse de hakimiyet,
Fermansız gönüller abâd ediyor dünyayı.
Velev adı sanı kütükte mahkûmiyet,
Vursun zülfikârı, kalksın bu eziyet!

bachibouzouck.com